

Hồi 49

Móng Vuốt Chim Ưng

Từ Hồng Khẩu Phụ đến Trung Điền Sơn có nhiều đường, hoặc lớn bằng phẳng, hoặc nhỏ lại ghồ ghề, hoặc quanh co, theo sự ước đoán của Lệ Tuyết Linh, Thân Xương Ngọc và Hà Tinh Huỳnh, thì La Nhữ Cường hẳn mai phục dọc theo đường lớn, họ nghi bọn Lệ Tuyết Linh không lý do gì mà phải len lỏi theo các con đường nhỏ.

Bọn La Nhữ Cường cũng không hề biết là Lệ Tuyết Linh, Thân Xương Ngọc đã hiểu sự theo dõi của bọn chúng, thì tội gì họ phải lẩn tránh. Cho nên nhân dịp giăng bẫy, bọn chàng vờ mắc bẫy, để quật ngược trở lại.

Cứ theo sự xếp đặt của bọn Lệ Tuyết Linh, thì ba người tiến tới đều đều. Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyết Linh sóng ngựa chạy phía trước. Hà Tinh Huỳnh thì vấn khăn lụa che khuất nửa phần mặt chạy phía sau, giữ khoảng cách vài trượng. Bọn người do Thân Xương Ngọc mời đến, cũng đã gặp nhau kín đáo và hiện tại họ phân tán mỏng, ngấm ngầm ủng hộ bọn Lệ Tuyết Linh khắp các mặt tả hữu, hậu.

Bên hữu là bọn Vân Hà Nhất Tẩu Đoan Mộc Thụy với bốn thủ hạ của y là tứ thiết bán đồng sử dụng chùy, nên có cái hiệu chung là Bát đại chùy.

Bên tả có bọn ba người thủ lĩnh trong Tam Long bang, tên Giang Lương, Trang Tuấn, Thạnh Huy. Phía sau có bọn Đại Không hòa thường cùng người sư đệ là Tiểu không tăng và ba người đệ tử hợp thành nhóm Vô Tướng Tam tăng. Mà khách giang hồ liệt vào hàng cao thủ đương thời.

Họ đã rời Hồng Khẩu Phụ bảy hôm rồi, trong thời gian đó họ chưa thấy gì đặc biệt khác lạ dọc đường.

Nếu không có biến cố gì ngăn trở cuộc hành trình, thì trong ba ngày nữa, họ sẽ đến Vọng Phong tập, nằm trên con lộ cái, phàm ai xuất nhập Trung Điền Sơn cũng phải đi ngang qua.

Không khí oi bức vô cùng. Thái Dương nả nóng một cách tàn nhẫn, quanh vùng không có cơn gió nhẹ thoáng qua. Lệ Tuyết Linh thốt:

- Bọn quý đó sao chưa xuất hiện? Chẳng lẽ chúng đợi mình đến Vọng Phong tập mới ra tay ư?

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Nếu vậy thì trời đã dứt tuổi thọ chúng rồi, chọn chiến trường tại đó là chúng dọn đường về âm cảnh không hơn không kém.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Không lẽ chúng quá ngu? Ta tính có thể là chúng tính lầm. Cho nên chúng đặt cạm bẫy trên một con đường khác thành thử song phương không gặp nhau.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Ta không nghĩ như thế, La Nhữ Cường tinh tế lắm hẳn y cũng có dự biết được tập quán của bọn ta không bao giờ chọn con đường nào khác mỗi lần xuất nhập căn cứ ngoài trục giao thông này.

Lấy bầu nước trên lưng ngựa tu một hơi, Lệ Tuyết Linh đưa tay áo quẹt ngang qua miệng nói:

- Đại ca đoán chắc là chúng ở phía trước chờ bọn mình ư?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Đại khái là vậy.

Rồi y mỉm cười tiếp:

- Đáng lẽ chúng phải động thủ trước mấy ngày nay rồi. Ta lấy làm lạ sao chúng để bọn mình về gần tới Trung Điền Sơn, điều mà chúng cần phải tránh vì không thuận lợi cho chúng.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Thực ra đệ chỉ mong sự tình kết thúc càng sớm càng hay. Chứ cái gì cũng lòng thòng mãi ngày này sang ngày khác đệ bức chết đi được

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Thái Dương đốt cháy con tim đệ, nên đệ không còn bình tĩnh nữa rồi. Nóng nảy cho lắm cũng thế thôi. Việc chưa đến lúc xảy ra, đệ làm gì nó cũng không xảy ra.

Quay đầu nhìn lại Hà Tinh Huỳnh vẫn giữ khoảng cách đều đều, Lệ Tuyết Linh mỉm cười thốt:

- Kể cũng tội cho nàng, bôn ba dưới ánh nắng như thiêu này, vất vả thật!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Thế mà nàng vui lắm đó, không vất vả với chúng ta thì nàng không thể nào yên tâm được.

Lệ Tuyết Linh:

- Bây giờ thì nhận xét của đệ về nàng đã hoàn toàn cải biến.

Thân Xương Ngọc chột hỏi:

- Đệ có ấn tượng như thế nào về bọn người ta gọi đến giúp?

Lệ Tuyệt Linh đáp:

- Rất tốt. Họ là những tay thác lạc, hào hiệp, nhất là Đại Không và tiểu không tuy xuất gia song vẫn trọng nghĩa khí giang hồ.

Dừng lại một chút chàng tiếp:

- Còn Đoan Mộc Thụy cánh tay mặt của đại ca, thì khỏi phải nói, dĩ nhiên hẳn phải có đặc điểm gì đó mới được đại ca tin cậy như vậy. Đệ nhận thấy hẳn có thừa cơ ứng trí, ứng biến nhanh chóng và hữu hiệu. Một nhân tài chân chính đó. Bốn người đệ tử của hẳn cũng có nhiều triển vọng thanh danh thừa sức nối nghiệp sư môn.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Khi lâm trận, tám quả chùy của chúng cũng đáng sợ lắm đó.

Lệ Tuyệt Linh tiếp luôn:

- Riêng về Tam Long Bang, thì Huỳnh Long Giang Lương nổi bật hơn hết, nói như thế là bất quá làm một cuộc so sánh thôi, chứ Bạch Long Thanh Huy và Thanh Long Trang Tuấn cũng chẳng kém gì.

Thân Xương Ngọc lại gật đầu:

- Đệ nhận xét rất là chính xác. Thanh Huy thì tâm cơ tinh xảo, còn Trang Tuấn thì thâm trầm bình tĩnh, hành sự đúng là một tay lão luyện.

Nhớ đến Trì Cung y tiếp luôn:

- Làm sao mà đệ thuyết phục được lão Trì khỏi phải xen vào chuyện này vậy?

Lệ Tuyệt Linh thốt:

- Hẳn cũng là một kẻ có lòng. Hẳn đâu thể nào điềm nhiên tọa thị ngồi nhìn chúng ta bước vào nguy hiểm? Đệ phải lựa lời khéo léo ve vuốt hẳn, hướng chi đệ còn cần hẳn ở lại nhà bảo vệ cho Hoàng Quân Nhã? Hẳn đòi đi theo khi mình càng từ chối, hẳn ta giận dữ? Đệ nói là mình đã đủ nhân số rồi, hẳn đi theo chỉ mất công thôi, lúc đó hẳn mới thôi đó.

Họ vừa đi vừa nói chuyện. Xa xa phía trước mặt một gành núi hiện ra. Gành núi khá lớn, che khuất nửa phần đường trong sâu là một khu rừng trúc nhỏ, trong khu rừng trúc có giòing suối con, trúc xanh và nước mát khiêu gợi ý niệm một cuộc nghỉ chân, trốn cái nóng đang thiêu đốt trên dậm đường dài.

Thân Xương Ngọc đề nghị:

- Chúng ta hãy nghỉ một chút đi.

Họ rong ngựa thẳng đến đó, xuống đất, lại bờ suối vốc nước rửa mặt mày, rồi tìm chỗ ngồi. Họ lại lấy bánh ra ăn. Thân Xương Ngọc nhìn trên đường dài, không thấy bóng dáng Hà Tinh Huỳnh, mỉm cười thốt:

- Hà cô nương không chịu nổi cái nóng này, còn rơi tận phía sau xa. Đệ hãy ở đây nhé, ta đi tìm nàng.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Nàng đâu còn là trẻ nít lên năm mà đại ca lại sợ lạc chứ?

Ăn xong cả hai lim dim mắt dưỡng thần.

Bỗng, Thân Xương Ngọc mở mắt ra, nghiêng đầu nghe ngóng. Lệ Tuyết Linh nghe động mở mắt ra luôn, hỏi:

- Chúng đến rồi à?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Đến rồi!

Lệ Tuyết Linh chớp mắt:

- Đại ca phỏng đoán được bao nhiêu tên?

Thân Xương Ngọc đưa ngón tay vẽ chữ thất vào khoảng không. Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Chắc chắn là chúng còn thêm.

Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười quái dị:

- Tự nhiên.

Bây giờ Lệ Tuyết Linh mới giật mình, ngồi dậy giữ áo cho bụi cỏ khô rơi xuống, từ từ quay đầu vừa nhìn xa vừa nói:

- Phải rồi, đúng là bọn Ứng Bảo.

Thân Xương Ngọc nhìn kỹ gật đầu:

- Có cả La Nhữ Cường trong số bảy người đó nữa.

Lệ Tuyết Linh không nói gì, thông thả đứng lên. Thân Xương Ngọc cũng đứng lên theo. Vừa lúc đó ở mép bên kia gành núi, sáu bảy người xuất hiện, rồi họ phân tán ra, bọc dần thành hình nửa vòng cung, tạo thành cái thế bao vây.

Trong số đó có Yếu Mạng Hoa Tử Oanh Tế Nhân và Cương Quái Tạ Tông.

Nhìn một lúc Lệ Tuyết Linh mỉm cười, chàng nhận ra một người quen mặt, kẻ đã chiến bại dưới tay chàng, kẻ đó mất tay tả, chính là đại câu trảo Ngụy Bằng, một cao thủ thuộc hàng kim ưng trong Ứng bảo.

Chàng từ từ bước tới, thu hẹp khoảng cách giữa hai phía. Độ tầm vừa phải, chàng cười nhạt, cất giọng mỉa mai:

- Tội quá, làm chi mà mà vất vả đến thế? Anh em ta có trốn đi đâu? Cần gì phải bao vây cơ chứ? Các vị nên biết là bọn tại hạ thích những trò đùa như thế này lắm, gặp là tham gia liền, chết cũng không bỏ được đâu.

Đại câu trảo vốn ốm mà cao lỏng không, hiện tại trông y như cành cây khô dựng đứng, da vàng như sáp, vận chiếc áo rộng thùng thình, tà áo bay phất phơ theo gió kêu phần phật, tay áo cánh tay cụt lại càng phất phơ hơn. Đôi mắt y đỏ ngầu, đôi mắt bốc rục lửa một niềm thống hận cực độ.

Oanh Tế Nhân tiến lên đối diện với Lệ Tuyết Linh, khoanh tay áo thừa nơi bàn tay cụt, nhét vào hông trong đường giây cổ quần quanh mình. Hấn rút lên, đôi hàm răng ken két mắng lớn:

- Ta đã nói rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau mà! Hôm nay thì người phải về châu tiên tổ, đúng đạo hiếu thuận của con người tròn bốn phận sáng thắm tối viếng nơi âm cảnh. Cả Thân Xương Ngọc nữa cũng chẳng thoát nạn hôm nay đâu.

Lệ Tuyết Linh bủi môi:

- Mất một bàn tay người còn cho là chưa đủ sao? Người chờ đến lúc rụng đầu mới ăn năn hối hận thì đã muộn màng rồi đó.

Oanh Tế Nhân nhẩy dựng lên:

- Hãy dọn mình chờ chết, đao kềm cổ rồi mà người còn ở đó ngông cuồng à?

Lệ Tuyết Linh cười ha hả:

- Tánh ta quen vậy đó, huống chi ta có quyền ngông cuồng đối với kẻ chiến bại là người.

Oanh Tế Nhân gầm lên:

- Hôm nay người sẽ chết dưới tay ta.

Hấn toan vọt tới. Đại câu trảo Ngụy Bằng khoát tay ra hiệu:

- Đừng nóng Oanh huynh, việc gì phải đến sẽ đến. Vả lại chúng ta đã có bảo chủ chu toàn, huynh cứ yên trí đợi chờ kết quả.

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Khiếp quá, nghe bằng hữu nói, ta đứng tim mất.

Ngụy Bằng lộ vẻ căm hờn:

- Lệ Tuyết Linh! Chắc người chưa quên lần tao ngộ tại nhà khách Kim Sam Mạnh Ngạn chứ! Châu Thanh mất mạng, ta mất một cánh tay. Người phải đền bù xứng đáng.

Lệ Tuyết Linh thản nhiên:

- Có những món nợ mà người vay lại được, vay thêm mãi không cùng chứ chẳng cần phải trả! Bằng vào tài nghệ của người, không cho phép người nhắc đến chuyện nợ nần. Người không đủ tư cách đòi thiệt hại.

Ngụy Bằng giận đến rung người.

- Người đừng tự đắc. Hãy chuẩn bị đền tội.

Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:

- Ta chờ đây! Chẳng lẽ mới một sớm một chiều mà người thành siêu việt?

Trên cao có bóng người chớp chớp, rồi một âm thính oang oang vọng tới:

- Người cho rằng bọn chúng vô dụng ư?

Lệ Tuyệt Linh ngẩng mặt lên nhìn thì thấy một người có vóc hình thô, cường tráng khô vĩ, mắt chim ưng, mũi cũng giống mỏ chim ưng, tuổi tác độ tứ tuần, hai tay không, nhưng trước ngực có treo thanh màu bầy dốt, ngằm ngang chữ thập thêu trên áo.

Người đó là Động Hầu La Nhữ Cường, bảo chủ Ứng Bảo, một nhân vật khét tiếng trong giới lục lâm.

Lệ Tuyệt Linh khẽ xoay mình bình thản hỏi:

- Người là La Nhữ Cường?

La Nhữ Cường vênh mặt:

- Chính là ta!

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Với cái thế trận này, hẳn là người không có mảy may hảo ý?

La Nhữ Cường hừ một tiếng:

- Với hảo ý thì còn ai đòi nợ được. Đừng vờ vĩnh ngây thơ nữa.

Lệ Tuyệt Linh tiếp:

- Người có biết là sự tình xảy ra đó là do nơi thuộc hạ của người gây ra chăng?

La Nhữ Cường lắc đầu:

- Ta chỉ biết là người có vay nợ máu, người phải trả món nợ đó, có thể thôi! Công đâu ta truy cứu căn nguyên xét đoán thị phi?

Thân Xương Ngọc chen vào:

- Ngay tại lãnh thổ của ta à?

Nhìn Thân Xương Ngọc, La Nhữ Cường cất giọng:

- Ta nghĩ việc không liên quan gì đến người, thì người nên đứng ngoài vòng, có lợi hơn. Nếu ta hành động ngay trên vùng đất của người, đó là điều bất đắc dĩ. Một ngày nào ta sẽ tạ tội với người. Hôm nay bằng mọi giá, ta bắt buộc phải vi phạm giang hồ.

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- La Nhữ Cường! Trong con mắt ngươi, còn có ta chăng?

La Nhữ Cường trầm giọng:

- Phải là rồng thiêng mới dám vượt sông dài. Phải là mãnh hổ, mới dám rời non xuống đồng hoang.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Thế là ta có dịp sờ vây rồng vuốt râu hổ.

La Nhữ Cường hừ một tiếng:

- Thế là quả thật ngươi đã phản bội Hắc Lô. Thoạt đầu bắt được tin đó, ta còn hoài nghi. Bây giờ thì sự tình rõ rệt lắm rồi.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Ngươi nói sai, không phải phản bội, mà là ly khai. Nói một cách khác là bỏ tối về sáng.

La Nhữ Cường chớp mắt, chỉ Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Ngươi mạo hiểm chỉ vì hấn thôi ư? Ta thật thương hại cho ngươi.

Thân Xương Ngọc bủi môi:

- Việc của ta ngươi hiểu thế nào được? Hãy lo đến số phận của ngươi đi.

La Nhữ Cường quát:

- Ngươi thiệt chán sống rồi ư?

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Chính ngươi mới là chán sống nên đã dẫn xác tới đây nạp mạng cho tử thần.

La Nhữ Cường thét:

- Bằng vào sức của hai ngươi, thiệt là đang nằm mộng giữa ban ngày.

Thân Xương Ngọc cười mỉa mai:

- Ta chấp luôn Oanh Tế Nhân và Tạ Tông.

oOo